

УДК: 811.112

DOI: 10.31891/2415-7929-2021-21-34

КОРОЛЬ С. В.

Хмельницький національний університет

КЛАСИФІКАЦІЯ ЛЕКСИКИ ІНШОМОВНОГО ПОХОДЖЕННЯ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Стаття присвячена дослідженню лексики іншомовного походження в німецькій мові. В роботі представлено детальний аналіз різних класифікацій запозиченої лексики в німецькій мові. Виявлено основні відмінності класифікацій та з'ясовано критерії та принципи розподілу іншомовної лексики провідними науковцями.

Ключові слова: запозичення, іншомовні слова, інтернаціоналізми, німецька мова, класифікація.

KOROL S.

Khmelnytskyi National University

CLASSIFICATION OF VOCABULARY OF FOREIGN-SPEAKING ORIGIN IN GERMAN

The article is devoted to the study of vocabulary of foreign-language origin in German. The problem of borrowing in German has always attracted the attention of linguists and remains relevant and in our time, since it is a dynamic system undergoing changes from the influence of globalization processes that cause new borrowing in the language. Borrowing vocabulary from other languages serves as a source of enrichment of its own vocabulary. Adaptation of borrowed words to a new language occurs in a different way. It has been found that most of the borrowings for many years of existence in German are so assimilated, including spelling, pronunciation, emphasis, gained grammatical features that are already not perceived as foreign ones. At the same time, it has been discovered another part of the vocabulary of foreign-speaking origin, which is used in German in the form where it has been borrowed. Particular attention is paid to internationalisms, words borrowed by several languages. Borrowings also include the concepts whose content is borrowed from other languages, and the form is based on its own language. It should be noted that among the vocabulary of foreign-language origin, scientists revealed a pseudo-resistant, consisting of foreign-language components or have an other language structure, but do not exist in the relevant language. This state of affairs explains the existence of various classifications of borrowed vocabulary in German, which reflect the ambiguous view of scientists to this problem. The study of these classifications allowed to understand the criteria and the principles of distribution of foreign language vocabulary of leading linguists. Although the presented classifications have certain differences, but each of them has a significant value in the study of the vocabulary of foreign-language origin in German. The problem of borrowing will remain relevant, since at the time of the global globalization trend of the adoption of foreign words in its own language is growing.

Key words: borrowing, foreign words, internationalism, German language, classification.

Постановка проблеми. Одним з джерел поповнення словникового складу мови можна вважати запозичення лексики з інших мов. Спостереження за історичним розвитком німецької мови доводять, що в окремі періоди її становлення та розвитку вона зазнавала вплив інших мов, який відобразився у численному збагаченні її лексичного складу. Оскільки асимілювання запозичень у німецькій мові носить різнобічний характер, тому їх класифікація становить актуальну проблему до вивчення. Об'єктом дослідження слугують запозичення у німецькій мові. Предметом дослідження є класифікація запозичень у німецькій мові. Мета дослідження полягає у аналізі різних класифікацій запозичень у німецькій мові та визначенні їх особливостей.

Аналіз останніх джерел. Проблема запозичень у німецькій мові завжди привертала увагу лінгвістів та залишається актуальною і у наш час, оскільки мова є динамічною системою, що зазнає змін від впливу глобалізаційних процесів, які спричиняють появу нових запозичень у мові. Серед науковців, які займалися вивченням цієї проблеми у різні періоди розвитку німецької мови, були Г. Гнеусс, Л. Гранаткіна, Л. Зіндер, Р. Келлер, К. Краузе, М. Степанова, Т. Строева, І. Чернишев, Т. Шиппан.

Виклад основного матеріалу. У вивченні іншомовної лексики німецької мови провідне і найбільш дискусійне місце займає проблема класифікації запозичень. Так, класифікація запозиченої лексики може проводитися з погляду двох основних аспектів: синхронного і діакронного. З діакронної точки зору запозичення характеризуються залежно від того, в який час і з якої мови вони «іммігрували» в іншу мову. Існують також класифікації з синхронної точки зору, в основі яких знаходяться такі аспекти як структура і семантика запозичених одиниць, ступінь їх освоєності, сфери вживання і ступінь поширеності даних лексичних одиниць в мові-реципієнті. Найбільш важливими для теорії запозичення є структура і семантика запозичених одиниць, а також ступінь їх асиміляції.

Згідно з традиційною класифікацією запозичень, в основі якої лежить ступінь освоєння іншомовних слів у мові, усі запозичення в німецькій мові поділяються на Fremdwörter – іншомовні слова і Lehnwörter – запозичені слова. Ця класифікація заснована на ступені формального та функціонального засвоєння іншомовного слова. Вивчаючи питання розмежування іншомовних і запозичених слів, зазначимо, що вперше воно було здійснено у 1856 році Г. Ебелем у науковому дослідженні «Über die Lehnwörter der deutschen Sprache» [1, с. 4].

Запозичення, які повністю адаптувалися до мовної системи, не сприймаються як іноземні слова і вважаються німецькими з синхронної точки зору, називають *Lehnwörter*. З англійської мови були, наприклад, запозичені: *Patent, Export, Import, Opposition, Sport, Streik* тощо. Те, що ці слова англійського походження, доводить лише їх етимологія. Такі запозичення виникали, коли з інших країн переймалися нові речі, предмети, поняття, а разом з ними і їх назви. Економічно-розвинені, політично-сильні та культурно-прогресивні країни завжди слугували джерелом продукування передових ідей та їх поширення за межі своїх країн, а разом з ними і нових понять. За часи панування Римської імперії до німецької мови разом з речами та звичаями потрапило багато латинських слів, які зазнали таких трансформацій, що сьогодні ледь помітне їхнє латинське звучання *tegula – Ziegel, vinum – Wein*. З 15 ст. спостерігався сильний вплив мов, де відбувався розвиток науки, грецької (*Chirurg, Philosoph*) та латинської (*Kalender, Examen*), пізніше з'явилися запозичення з французької (*Appetit, Allee*), італійської (*Bandit, Porto*), голандської (*Pilot, Aktie*), англійської (*Pudding, Sport*), іспанської та португальської (*Eldorado, Zigarre*), слов'янських (*Peitsche, Dolmetscher*). Нові відкриття за межами європейських країн теж зробили внесок у поповнення словникового складу німецької мови (*Ananas, Schokolade, Zebra, Dschungel*). Таким чином, під запозиченими словами, як правило, розуміються слова, що повністю асимілювалися у мові-реципієнті, увійшли до її лексичної системи, про іноземне походження яких вже забуто. Як правило, це слова що проникли в мову давно: старі латинські запозичення, наприклад, *der Ziegel* – лат. *tegula* (цегла), *das Fenster* – лат. *fenestra* (вікно), *die Tafel* – лат. *tabula* (дошка); французькі запозичення: *das Abenteuer* – франц. *aventure* (пригода; авантюра) тощо.

Назву *Fremdwörter* одержали запозичення, які зберегли свій іноземний характер, тобто в повній мірі не асимілювалися в німецькій мові, наприклад: *das Image* ['imɪdʒ], *der Gentleman* ['dʒɛntlmən], *der Job* [dʒɔp], *der Manager* ['mɛnɪdʒɐ], *die Cousine* [ku'zi:nə], *das Baguette* [ba'get] і т. д. Поняття «*Fremdwort*» (іншомовне слово) з'явилося завдяки філософу К. Краузе (1781–1832) та було розповсюджено як термін Дж. Паулем (1763–1825) в журналі «*Hesperus*» (1819). Ним називали слово, яке запозичувалося з іноземної мови в рідну, та на відміну від «*Lehnwort*» (запозиченого слова), яке пристосовувалося до системи рідної мови у вимові, написанні чи формі, зберігало свою іншомовну форму, відрізнялось від німецьких наголосом, вимовою або орфографією (*der Gentleman* ['dʒɛntlmən] - джентльмен), *die Lady* ['leɪdi] - леді, дама). Отже, іншомовними вважаються ті слова, які «прийшли» з інших мов, які, на відміну від запозичених слів, не засвоєні повністю мовою, яка їх запозичила, усвідомлюються мовцями як чужорідні й зберігають ознаки свого походження. Це виявляється як у їхній формі, так і у семантиці. У формі іншомовні слова відрізняє більший чи менший ступінь незасвоєності мовою, в яку вони увійшли; можливість збереження вихідної графіки на письмі; наявність незвичних звукосполучень; невідмінюваність частини іншомовних слів, яка, проте, поступово втрачається. У семантиці іншомовні слова характеризуються незрозумілістю або недостатньою ясністю для значної частини носіїв мови, де вони вживаються, що й викликає потребу у створенні спеціальних словників. У сучасних мовах світу, що запозичують іншомовні слова, відбувається безперервний процес їх засвоєння, через що часто дуже важко провести чітку межу між ними і запозиченими словами. У науково-лінгвістичній літературі подібний поділ критикують як такий, що не має єдиної основи для розрізнення названих груп слів. Критику цієї класифікації знаходимо в роботі Л. Зіндера та Т. Строевої [2].

Таким чином, представлена класифікація слів іншомовного походження на запозичені і іншомовні приводить до змішення діахронічного і синхронічного підходів. З погляду синхронії запозичені слова (*Lehnwörter*) як повністю асимільовані слова, втратили свою іноземність, нічим не відрізняються від споконвічно німецької лексики. І, навпаки, з історичної точки зору немає необхідності розмежовувати слова іншомовного походження на *Lehnwörter* і *Fremdwörter*, бо по суті відмінності між ними мають місце лише в конкретний період часу.

Якщо звертати увагу лише на формальні критерії пристосування іншомовних слів до мовної системи, наприклад, німецької мови, то дієслово тут формально ніколи не зможе стати іншомовним, оскільки за своєю формою іншомовне дієслово завжди виступає пристосованим (має флексію-*en*): *managen, traden, differieren, funktionieren*, іменники набувають категорію граматичного роду (*job – der Job, computer – der Computer*) та відмінку за правилами німецької мовної системи (*Nominativ - das Baguette; Genitiv - des Baguettes*), навіть якщо зберігається іншомовна форма написання та звучання.

Оскільки одностайної думки щодо класифікацій запозичень німецької мови немає, вартим уваги є аналіз різних поглядів науковців на цю проблему.

Так, Т. Шиппан пропонує свою класифікацію запозичень в німецькій мові:

- гібридні утворення (*Hybride Bildungen*) – є комбінаціями з німецьких і іноземних морфем, наприклад *der Autofahrer* від грецького слова «*Auto*» і німецького дієслівного префікса «*fahr-*», що позначає переміщення;
- інтернаціоналізми (*Internationalismen*) – це слова, які пристосовуються своєю морфемною і орфографічною структурою до мови-реципієнта і вживаються в декількох мовах в однаковому значенні, часто як терміни (нім. *Festival*, франц. *festival*, англ. *festival*; нім. *Fiasko*, франц. *fiasco*, англ. *fiasco*);
- екзотизми (*Bezeichnungsexotismen*) – це ті іноземні слова, які використовуються для позначення реалій тієї країни, з якої вони походять. Сюди відносяться, наприклад, назви валют: *Cent, Dollar, Rubel*; річок: *Moskva, Rhein* і т. п.

– часткової запозичення (Teilentlehnungen) – це такі запозичення, при яких німецьким форматам приписується тільки значення іншомовного слова. Це може відбуватися двома шляхами:

а) німецьке слово, співпадаючи з лексико-семантичним варіантом іншомовного слова, переймає додаткове значення;

б) німецьке слово моделюється за зразком, тобто копіюється.

Таким чином, ми маємо справу з *Bedeutungsentlehnung* – запозиченням значення, *Lehnübersetzung* – дослівним перекладом значення, *Lehnübertragung* – вільним перенесенням значення. Форма таких запозичень не вказує на те, що вони іншомовного походження, оскільки вони несуть «іншомовні значення» в німецькому вигляді.

Запозичення значення (*Bedeutungsentlehnung*) – це приєднання іншомовного значення до німецького формату. Так, наприклад, слово *Akademiker* одержало разом із існуючим у німецькій мові значенням «людина, що одержала повну вищу освіту» запозичене з російської мови нове значення «член академії».

При *Lehnübersetzung* – буквальному перекладі значення – йдеться про копіювання морфемної структури іноземних слів або словосполучень, наприклад: *der Wolkenkratzer* – від англ. *sky-scraper* (хмарочос), *die Datenverarbeitung* – від англ. *data processing* (обробка даних), *der Fußball* – від англ. *football* (футбол) [3, с. 115–131].

Особливим позитивом у вищепредставленій класифікації варто відзначити гібридні утворення, адже їх чисельність зросла за останні роки. Переважно це складні іменники, одна частина яких є англійським словом, а інша німецьким: *Cocktailangebot*, *Reiseguide*, *Fantasy-Buch*, *Hobby-Raum*, *Job-Suchender*, *Outdoor-Schuhe*, *Jogging-Anzug*, *Cowboy-Stiefel*, *Patchwork-Familie*, *Mobbing-Opfer*, *Powerpoint-Präsentation*. Як правило серед них зустрічається більше сполук з англійськими лексичними одиницями, що пояснюється потужним впливом англійської мови на сучасну німецьку.

Велику увагу проблемам, пов'язаним з процесом запозичення, приділяли лінгвісти Л. Зіндер і Т. Строева. Згідно запропонованої ними класифікації, словниковий склад німецької мови з огляду на його походження ділиться на дві групи:

– слова німецькі (нім.: *Haus*, *gut*; запоз.: *Fenster*, *Keller*) та інтернаціоналізми (*Atom*, *Barometer*, *Demokratie*);

– слова іноземні (*Job*, *joggen*).

До німецьких слів належать як давні німецькі слова, так і запозичені, тобто такі, що «міцно увійшли до словника, зазнали в різній мірі перетворення своєї первинної зовнішності і пристосувалися до німецької мови в своїй граматичній структурі згідно законам розвитку німецької мови» [2, с. 372], наприклад: *Pferd*, *pflanzen*, *Fabrik*. У цій же загальній групі виділяється і особливий шар лексики – інтернаціоналізми.

На думку М. Степанової і І. Чернишевої така класифікація є не зовсім вдалою, оскільки до «німецьких слів зараховуються не тільки ранні запозичення, що повністю асимілювались, але і слова, звуковий склад яких показує їх іншомовне походження і які через це ніяк не можуть сприйматися як німецькі» [4, с. 183–184]. Тому їх класифікація виглядає таким чином:

– формальні запозичення – прийняття іноземного слова у тій формі, в якій воно звучить та пишеться в мові, з якої відбувається запозичення (*der Chauffeur* [ʃɔ'fœ:v] – водій, шофер, *die Chaussee* [ʃɔ'se:] – шосе, *das Restaurant* [resto'rɑ:] – ресторан, *das Portemonnaie* [pɔrtmɔ'ne:] – портмоне, гаманець, *die Hotline* ['hotlaɪn] – гаряча лінія, *die Voicemail* ['vɔɪsmɛɪl] – голосова пошта). До формальних запозичень належать також екзотизми (*Bezeichnungsexotismen*), які походять з інших країн, позначаючи їх реалії: *Dollar*, *Euro*, *Eurocent*, *Berlin*, *Rubel*, *Kreml*, *Perestroika*.

– запозичення-штапами, іншомовний зміст яких відтворюється засобами власної мови. Серед них розрізняють: запозичення-кальки, під якими розуміється точний переклад кожної частини слова по морфемам *ent-decken* – *de-couvrir* – відкривати (з французької мови), *Fuß-ball* – *foot-ball* – футбол, *nutz-los* – *use-less* – марний (з англійської), *Wand-zeitung* – стінгазета (з російської), *Ge-wissen* – *con-scientia* – совість, *Ein-druck* – *im-pressio* – враження (з латини); запозичення-перенесення; лексичні запозичення, словотвірні кальки: *Vaterland* – лат. *patria* – батьківщина, *Halbinsel* – лат. *paeninsula* – півострів, *Steckenpferd* – англ. *hobby-horse* – дерев'яна конячка; запозичені значення (семантичні кальки), слова, що вже існують у мові, але починають вживатись у новому запозиченому значенні (німецьке слово *Fall* – «випадок» під впливом латинської набуло також значення «відмінок»).

Вартою уваги є і класифікація запозичень Р. Келлера. Він ділить всі запозичення на дві великі групи: словникові запозичення (*Wortentlehnung*) і кальки (*Lehnprägungen*). Кожна група підрозділяється на підгрупи. Словникові запозичення згідно Р. Келлеру включають:

– неасимільовані іншомовні слова (*direkt übernommene Fremdwörter*): з англ. *der Ghostwriter* ['gɔʊstraɪtə] (автор, який пише для іншої особи), *das Make-up* [mek'ʊp] (макіяж, косметика);

– частково освоєні іншомовні слова (*Fremdwörter zum Teil angepasst*): *fighten* (наполегливо боротися), *den Teenagern* (Дат, Пл) (підлітки);

– слова грецького і латинського походження (*Griech.-lat. Lehngut*): *die Option* (рішення, вибір), *redundant* (надмірний);

- запозичені слова (освоєні) (Lehnwörter): der Boot (чобіт), der Streik (страйк), der Partner (партнер, компаньйон);
- псевдо запозичення (Pseudoentlehnungen): der/die Twen (хлопець/дівчина у віці від двадцяти до двадцяти дев'яти років) [5, с. 590–596].

Науковець наголошує на тому, що псевдозапозичення – це слова, що складаються з іншомовних складових частин або мають іншомовну структуру, але не існують у відповідній мові, наприклад: das Basesar в німецькій мові означає «бейсболка», натомість в англійській мові «бейсболка» буде baseball cap. Часто вживане у німецькій мові слово das Handy, що позначає мобільний телефон, не існує в англійській мові як іменник, а як прикметник handy зі значенням «портативний; те, що під рукою» та не означає «мобільний телефон» на відміну від німецької мови. Виокремлення групи псевдозапозичень є, на нашу думку, досить вдалим кроком, адже вони дійсно займають окрему нішу серед слів іншомовного походження. Варто зазначити, що раніше цьому виду запозичень не приділялося належної уваги через їх малочисельність. Кількість псевдозапозичень різко зросла за останню чверть минулого століття в першу чергу у зв'язку з інтернаціоналізацією англійської мови у світі.

Як бачимо, Р. Келлер виділяє проміжну групу між Lehnwörter і Fremdwörter – частково асимільовані іноземні слова. Тому наявність цієї групи говорить про те, що під «безпосередньо перейнятими іншомовними словами» він розумів повністю неасимільовані слова. Проте, на нашу думку, не існує абсолютно неосвоєних іншомовних слів. Зберігаючи свою оригінальну орфографію і звучання, запозичене слово все одно набуває нових граматичних ознак, так запозичене слово der Ghostwriter у формі родового відмінку отримує відповідне німецьке закінчення -s (des Ghostwriters), теж саме відбувається у формі множини давального відмінка з'являється закінчення -n (den Ghostwritern). Отже, межі між першими двома групами дуже нечіткі, достатньо важко правильно відстежити вирішальний критерій, по якому слово переходить з розряду неосвоєних у розряд частково освоєних слів.

Цікавим кроком автора стало виділення групи латинських і грецьких запозичень. Греко-латинські запозичення увійшли до системи німецької мови давно, за цей час вони повністю асимільовалися і їх іншомовне походження видають лише їх суфікси, наприклад: -tat, -tion, -ismus, -ieren і ін.

Деякі дослідники пропонують відмовитися від розмежування слів на основі ознаки асиміляції. Так, наприклад, Г. Гнеусс стверджує, що запозиченим словом (Lehnwort) може називатися будь-яке слово, що приходить з однієї мови в іншу на будь-якій стадії переходу [6, с. 119]. Така позиція теж заслуговує уваги, адже запозичене слово хоч і створюється за іншомовним зразком, але оформляється і функціонує за законами мови-реципієнта. Запозичена лексична одиниця, яка функціонує в системі мови поводить себе так само, як і споконвічно німецька, розвивається за тими ж законами. Частина новітніх іншомовних слів в майбутньому буде сприйматись мовцями як дійсно німецькі, бо їхня чужоземність абсолютно не буде відчуватись. Тобто, ця класифікація актуальна лише на конкретному етапі дослідження лексичного стану мови. Лише дослідження запозиченої лексики в окремий період розвитку мови можуть дати точні результати щодо визначення іншомовного слова як Lehnwort або Fremdwort.

На основі принципово інших критеріїв запропонована класифікація іншомовних слів в німецькій мові Л. Гранаткіною. У своїй класифікації дослідниця виділяє такі два основних критерії:

- ступінь загальнонародної поширеності слова;
- чи володіє слово інтернаціональним розповсюдженням або зустрічається лише в конкретній мові.

Крім того, Л. Гранаткіна обумовлює наступні додаткові критерії:

- ступінь освоєності форми іншомовного слова (куди входить і ступінь його словотворчої активності);
- сфера використання іншомовного слова (у стилістичному плані);
- приналежність до сфери експресивної або нейтральної лексики і ряд інших розрізняльних ознак, які з'ясовуються в ході характеристики окремих типів іншомовних слів.

Відповідно до цих ознак, автор виділяє такі типи лексичних одиниць у складі іншомовних слів (неповністю асимільованих запозичень):

- інтернаціональні слова (Technik, Demokratie, Saison, Computer, Basis і ін.);
- популярні іноземні слова (Friseur, kapieren, kaputt, Fazit, eventuell, explodieren);
- малопопулярні іноземні слова (suspekt, Soiree);
- індивідуальні або okazіональні запозичення (all right, Epicerie, my dear) [7, с. 152–155].

На наш погляд, ця класифікація відповідає необхідності розмежування лексики іншомовного походження в німецькій мові. Формальні критерії в ній мають другорядне значення, за основу покладений принцип загальнонародної поширеності слова.

Чи не найдетальнішу класифікацію запозиченої лексики пропонує М. Орешкіна. Дослідниця розглядає запозичені слова за такими критеріями:

- за генетичною належністю до мови-джерела чи до мовних сімей: індоевропейські (арабізми, слов'янізми, англїцизми, русицизми і т. д.);
- за поширеністю у мовах світу: інтернаціоналізми, регіоналізми, локалізми, okazіоналізми;

- за ступенем засвоєння мовою-реципієнтом: повністю засвоєні, частково засвоєні, незасвоєні;
 - за структурою запозиченого слова: чужа (іншомовна) форма, змішана форма (напівкалька), власна (рідна) форма (калька);
 - за графічним образом запозиченого слова: власна графічна форма (іншомовні слова), чужа графічна форма (іншомовні вкраплення);
 - за наявністю у семантиці запозиченого слова національно-культурного чи культурно-історичного компонента: екзотизми, варваризми, етнографізми, орієнталізми і т. д.;
 - за лексико-граматичними класами: іменники, прикметники, дієслова, вигуки. Запозичуються переважно іменники, які, в свою чергу, поділяються на апелятиви і неапелятиви;
 - за тематичними групами: апелятивна запозичена лексика представлена традиційними групами, пов'язаними насамперед з позначенням специфічних для іншої мови реалій і понять (суспільно-історичних, природних, культурно-побутових та ін.). Неапелятивна запозичена лексика представлена також традиційними для ономастики групами (антропоніми, топоніми, гідроніми, етноніми);
 - за стилістичним відтінком запозиченої лексики: номінативні та естетичні;
 - за сферою використання: загальноживані і професійно обмежені (запозичені терміни);
 - за часом запозичення: ранні (історичні, етимологічні, старі), пізні (сучасні, нові) [8, с. 73–75].
- Звичайно, цей перелік критеріїв можна було б продовжувати і деталізувати, тому що відмінності між групами запозичень не завжди є чіткими.

Висновки. Вивчення цих класифікацій дозволило зрозуміти критерії та принципи розподілу іншомовної лексики провідних лінгвістів. Хоча представлені класифікації мають певні відмінності, однак кожна з них має вагоме значення у питанні вивчення лексики іншомовного походження у німецькій мові. Проблема запозичень залишатиметься надалі актуальною, оскільки у час всесвітньої глобалізації тенденція прийняття іншомовних слів у власну мову зростає.

Література

1. Scherer K. Vom Fremdwort zum Lehnwort : Eine Untersuchung zur morphologischen Anpassung im Gegenwartsdeutschen. Mainz : Johannes Gutenberg Universität, 2000. 115 S.
2. Зиндер Л. Р., Строева Т. В. Современный немецкий язык. М. : Изд-во литературы на иностранных языках, 1957. 418 с.
3. Schippan T. Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache. Max Niemeyer Verlag, 1996. 305 S.
4. Степанова М. Д., Чернышева И. И. Лексикология современного немецкого языка. М. : Высш. шк., 1962. 310 с.
5. Keller R. E. Die deutsche Sprache und ihre historische Entwicklung. Hamburg : Buske, 1986. 641 S.
6. Gneuss H. Lehnbildungen und Lehnbedeutungen im Altenglischen. Berlin, 1955. S. 141.
7. Гранаткина Л. Ю. Основные типы иноязычных слов в немецком языке их использование в немецкой художественной и публицистической литературе : дис. ... канд. филол. наук. М., 1951. 257 с.
8. Орешкина М. В. К вопросу классификации заимствованной лексики : материалы конференции «Функциональная лингвистика». Часть I. Симферополь, 1994. С. 73–75.

References

1. Scherer K. Vom Fremdwort zum Lehnwort : Eine Untersuchung zur morphologischen Anpassung im Gegenwartsdeutschen. Mainz : Johannes Gutenberg Universität, 2000. 115 S.
2. Zinder L. R., Stroeve T. V. Sovremennyy nemeckyy jazyk. M. : Izd-vo lyteratury na inostrannykh jazykakh, 1957. 418 s.
3. Schippan T. Lexikologie der deutschen Gegenwartssprache. Max Niemeyer Verlag, 1996. 305 S.
4. Stepanova M. D., Chernysheva Y. Y. Leksykologiya sovremennogo nemeckogo jazyka. M. : Vyssh. shk., 1962. 310 s.
5. Keller R. E. Die deutsche Sprache und ihre historische Entwicklung. Hamburg : Buske, 1986. 641 S.
6. Gneuss H. Lehnbildungen und Lehnbedeutungen im Altenglischen. Berlin, 1955. S. 141.
7. Ghranatkyna L. Ju. Osnovnye typy inozazychnykh slov v nemeckom jazyke ikh ispoljzovanye v nemeckoj khudozhestvennoj i publitsysticheskoj literature : dys. ... kand. filol. nauk. M., 1951. 257 s.
8. Oreshkina M. V. K voprosu klassifikacii zaimstvovannoj leksiki : materyaly konferencii «Funkcionalnaja linghivistika». Chastj I. Symferopolj, 1994. S. 73–75.